

De geschiedenis van Israël

Bron: Likod Nederland, <http://likud.nl/2011/10/de-geschiedenis-van-israel/>
Maandag 24 oktober 2011 / Laatst bijgewerkt: Zondag 8 januari 2012

Israel is historisch uniek. Israel is het enige land ter wereld dat nog bevolkt wordt door hetzelfde volk, met dezelfde taal en dezelfde religie, als duizenden jaren geleden.

Nooit helemaal uit het land weggeweest

Een groot misverstand heerst ten aanzien van de aanwezigheid van het Joodse volk in het land Israel, dat door toedoen van de Romeinse keizer Hadrianus vanaf het jaar 135 Palestina werd genoemd. Onder christenen heerst de gedachte dat de Romeinen in het jaar 70 veel Joden verbande uit het land en na de revolutie van Bar Kochba in het jaar 135 alle overgebleven Joden deed verstrooien over de hele aarde.

Volgens Flavius Josephus woonden er zeven miljoen Joden in Israel in het jaar 70 en volgens Dio Cassius minstens drie miljoen in 135 na Chr. Dit laat al een heel ander beeld zien dan de visie dat er over een periode van 1800 jaar nauwelijks Joden woonden in het Heilige Land. Niets is minder waar want over een periode van 3700 jaar woonden er onafgebroken Joden in het historische land tot op vandaag.

Na de vernietiging van de tweede Tempel werden er wel veel Joden vermoord door de Romeinen en verbannen over de grenzen van het land, maar er bleven groepen Joden wonen in Galilea en ander delen van het land. We kunnen dit ook eenvoudig zien aan opgravingen in Kapernaum, waar de resten te zien zijn van een synagoge uit de vierde eeuw na Chr. Deze synagoge was gebouwd op de fundamenteën van de synagoge uit het begin van de jaartelling.

Na de revoluties in de jaren 70 en 135 tegen de Romeinse overheersing ontstond er nog een derde revolutie in het jaar 351. Onder leiding van Patricius stond de Joodse bevolking van Sepphoris op tegen de soldaten van de corrupte Romeinse heerser Gallus. De Romeinen werden verslagen en de revolutie breidde zich uit over heel Galilea en reikte zelfs tot Lydda in het zuiden. Er volgde een harde tegen reactie van de Romeinen en vele Joodse gemeenschappen werden verwoest. In het jaar 438 verbrak keizerin Eudocia het verbod voor de Joden om te bidden op het Tempelplein in Jeruzalem. Dat leidde in de Joodse gemeenschappen in Galilea tot een gerucht dat het einde van de verstrooiing nu aangebroken was. Een van de meest ongelooflijke elementen van de Joodse geschiedenis is geschreven door Joden die onder moeilijke omstandigheden wisten te overleven in toenmalig Palestina. Daar ontstond de Mishnah, de neergeschreven mondelinge Thora ofwel de mondelinge overlevering, die vanaf Mozes van geslacht tot geslacht werd doorgegeven. Ook aan de Jeruzalem Talmoed is vanaf de tweede tot vijfde eeuw gewerkt in toenmalig Palestina. Hieronder volgt een bloemlezing van getuigenissen van de Joodse aanwezigheid in toenmalig Palestina.

Bloemlezing van getuigenissen uit de geschiedenis

705 “Vanaf de tijd van Kalief Abd-el-Malik (in het jaar 705) en daarna waren er Joden onder degenen die de poorten van de Rotskoepel bewaakten. Als tegenprestatie kregen zij vrijstelling van de belasting die aan alle niet-Moslams was opgelegd. De Joden waren te werk gesteld bij het schoonmaken van het gebied van de Haram (Tempelplein)”. (Mujir al-din in zijn ‘Geschiedenis van Jeruzalem en Hebron’)

863 “Dit is het veronderstelde jaar van de verhuizing van Yeshivat Eretz Israel van Tiberias naar Jeruzalem, waar het de centrale religieuze autoriteit voor de hele regio werd. De laatste van de Ga’ons (Wijzen) van Jeruzalem was Evyatar Ben Eliyahu Hacoen”. (Nathan Schur in ‘Geschiedenis van Jeruzalem’)

1167 “Tweehonderd van die Joden wonen in een hoek van de stad, bij de Toren van David”. (Benjamin van Tudela in zijn beroemde ‘Reizen’)

1395 “De Joden in de Heilige Stad wonen in hun eigen speciale woonwijken”. (Reiziger Ogier D’Anglure in ‘Le Saint Voyage de Jerusalem’)

1499 “Onder de zeer vele Joden in Jeruzalem trof ik er een aantal aan uit Lombardije (Noord Italië), drie uit Duitsland en twee monniken die tot het Joodse geloof waren overgegaan”. (Arnold von Harff’s reisverhaal: ‘Die Pilgerfahrt 1’)

1546 “Veel Joden wonen in Jeruzalem en er is een speciale Jodenstraat”. (Ulrich Prefat van Slovenie in zijn kroniek)

1611 “In dit Land wonen zij (de Joden) als vreemdelingen en zijn blootgesteld aan onderdrukking en ontbering. Als zij veracht en geslagen worden, dragen zij het met een ongelooflijk geduld. Ondanks dit alles heb ik geen Jood gezien met een boos gezicht”. (George Sands, zoon van de Aartsbisschop van York in ‘Reizen’)

1695 De Nederlander Relandi doet wetenschappelijk verslag van zijn reis door het land. Zijn conclusies:

1. Alle plaatsnamen hebben een Joodse, Griekse of Romeinse oorsprong. (Dat is overigens nog steeds zo, met als enige uitzondering het Arabische Ramallah).
2. Van een Arabische cultuur of weerslag in bijvoorbeeld de architectuur is geen sprake.
3. Het land is dunbevolkt. Er wonen nauwelijks Arabieren. Dat zijn dan voornamelijk bedouinen op doorreis, die komen werken als seizoensarbeiders.

Voorbeelden: in Jeruzalem wonen 5.000 mensen, meest Joden en wat christenen. In Gaza wonen 550 mensen, de helft Joden, de rest meest christenen. De Joden houden zich vooral met landbouw bezig, de christenen met handel en transport.

1751 “Elk jaar komen er zo’n 4.000 personen en evenzoveel Joden, die uit alle hoeken van de wereld komen”. (Zweedse reiziger Haselquist in ‘Voyages and Travels in the Levant’)

1857 De Britse Consul General, James Finn, meldde: “Het land is voor een opmerkelijk groot deel zonder bewoners”.

1860 In dit jaar bouwen de Joden de eerste buiten de middeleeuwse muren van Jeruzalem.

1867 De wereldberoemde schrijver Mark Twain schrijft: “We zagen op de hele route geen enkel plaatsje; 30 mijl iedere kant uit... Men kan 10 mijl ver rijden en nog geen 10 menselijke wezens ontmoeten... Nazareth is troosteloos... Jericho een vergane ruïne... Bethlehem en Bethanie zijn in hun armoede een vernedering... onbewoond door ieder levend wezen...”

Een troosteloos land, waarvan de bodem rijk genoeg zou zijn, maar volledig is overgegeven aan het onkruid. Een grote zwijgende, treurige vlakte. We zagen geen enkel menselijk wezen op de hele route. Bijna nergens stond een struik of een boom. Zelfs de olijfbom en de cactus, deze standvastige vrienden van een waardeloze bodem hebben het land bijna volledig verlaten”.

1881 “Het is geen overdrijving te zeggen dat er in Judea over een afstand van mijlen geen bewoning en geen levend wezen te zien is” (Arthur Penrhyn Stanley, de grote Britse cartograaf)

1889 “Dertigduizend van de 40.000 inwoners van Jeruzalem zijn Joden. Momenteel komen de Joden bij honderden hierheen”. (De Pittsburgh Dispatch, 15 Juli 1889)

1967 In Jeruzalem wonen op een totaal van 263.309 inwoners 195.700 Joden, 54.963 moslims en 12.646 christenen.

De naam Palestina

De naam Palestina komt in de grondtekst van de bijbel niet voor. Het land wordt in de Bijbel wel Israel genoemd. In het Oude Testament in Ezech. 37:12, en in het Nieuwe Testament in Mattheus

2:20-21, met de gebiedsdelen Galilea, Samaria, Efraim, Judea, Zuiderland. (Negev) Door de hele Bijbel heen wordt het land Israel in verband gebracht met het volk Israel.

De naam 'Palestina' is voor het eerst gebruikt door de Grieken als benaming voor het volk Israel. In het Grieks kan die naam strijder betekenen, afgeleid van de naam Israel: hij die streed met God en mensen (Genesis 32:28)

De Romeinse keizer Hadrianus noemde het Land Israel vanaf het jaar 135 Palestina, na de revolutie van Bar Kochba. Hadrianus ontleende deze naam aan het volk der Filistijnen die in de tijd van Jozua en de Richteren voortdurend een plaag voor het volk Israel zijn geweest.

Arabische afwezigheid in Palestina

Het aantal Joden dat leefde in het jaar 70 ad in Israel, voordat een groot deel van het volk werd vermoord of verdreven en de Tempel vernietigd werd, bedroeg naar schatting 5.000.000. Zelfs 62 jaar na de vernietiging van de Tempel, toen er een revolutie uitbrak tegen de Romeinen onder leiding van Bar Kochba (132 ad), was het aantal Joden nog 3.000.000 volgens Dio Cassius.

Zeventien eeuwen later, toen een mogelijk terugkeer voor Joden naar Sion aan de horizon begon te dagen, was Palestina een bijna ontvolkt land. Reizigers die toenmalig Palestina bezochten in de achttiende en negentiende eeuw beschrijven allemaal het verlaten karakter van het land.

1816 "In het grootste deel van Palestina lijken de ruines omvangrijker te zijn dan de bewoonde huizen". (J.S. Buckingham, 'Travels in Palestine')

1835 "Buiten de poorten van Jeruzalem zagen we geen levend voorwerp, hoorden we geen enkel geluid. Het was hetzelfde stilte als voor de verlaten poorten van Pompeii. Een complete stilte heerst in de stad en op de wegen door het land. Het graf van een heel volk". (Alphonse de Lamartine)

1844 Jeruzalem is slechts een dorp, met afgerond 15.500 inwoners. Joden vormen de grootste groep, met 7.100. Er wonen verder 5.000 moslims en 3.400 christenen.

1867 Mark Twain reisde door het hele land en beschreef het aldus:

"Het verlaten land waarvan de grond rijk genoeg is, maar overgegeven aan onkruid en overwoekert in stilte het land. De verlatenheid hier is niet voor te stellen. We bereikten veilig de berg Tabor en we zagen geen enkel mens op de hele route. Er was nergens een boom te zien, zelfs geen olijf of cactus. Zelfs deze vrienden van arme grond hadden het land bijna verlaten.

Palestina zit in zak en as. Over het land hangt de uitwerking van een vloek dat haar velden heeft overwoekerd en haar energie heeft uitgezogen. Palestina is verlaten en lelijk. Het land behoort niet meer tot de werkzame wereld".

1947 Koning Abdoellah van Jordanie beschrijft het land in het Engels als "barren"; kaal dus, onontwikkeld. Zie de reactie op zijn tekst, waarin verder veel misleiding staat, bijvoorbeeld over moslim-antisemitisme en de religieuze claims: [Historische misleiding](#).

Aantallen inwoners

Constantine Francois Volney schatte het inwonertal in 1785 van het land op niet meer dan 200.000 mensen. Daarna verslechterde de situatie nog door wanbestuur. In het midden van de negentiende eeuw werd het aantal inwoners van Palestina geschat op slechts tussen de 50.000 en 100.000 mensen.

De redenen daarvoor waren:

- vele eeuwen van gewelddadigheden.
- de verwaarlozing en ontbossing die daardoor optrad, veroorzaakte erosie. Het land werd daardoor steeds minder bruikbaar, door zowel moerasvorming als woestijnvorming.
- het land werd daardoor vooral gebruikt door bedoeïenen om geiten te hoeden, wat de erosie verder vesterkte.

De Joodse immigratie zorgde voor een economische opbloei en een sterke verbetering van de voorzieningen (medisch, infrastructuur, enz.), wat een grote parallele Arabische toestroom uit andere delen van het Ottomaanse rijk aantrok.

Zie uitgebreid: [De economie van de vestiging](#).

In 1915 bestaat de bevolking van Palestina uit 83.000 Joden en ca. 590.000 moslim en christen Arabieren. Na de verovering van het land door de Engelsen in 1917 ontstaat er het westelijk deel van Palestina, west van de Jordaan en het oostelijk deel, ten oosten van de Jordaan.

In 1922 bestaat de bevolking van (West) Palestina uit ca. 84.000 Joden en 643.000 moslim en christen Arabieren. In 1947 bestaat de bevolking van (West) Palestina uit 600.000 Joden en 1.200.000 moslim en christen Arabieren.

Bijzonder sterke Joodse claim op het land

De Joodse claim is buitengewoon sterk:

1. Sinds ruim drieduizend jaar wonen er leden van het Joodse volk. Dit is uniek, geen ander volk kan dat zeggen.
2. Internationaal gelegitimeerd door een besluit van de internationale gemeenschap, tot twee maal aan toe (zie hieronder: in 1922 en 1947). Dit is uniek.
3. In ontwikkeling genomen. Tijdens de Arabische overheersing was het land volkomen vervallen tot enerzijds moeras en anderzijds dor. De Joden hebben de moerassen droog gelegd, bossen aangeplant en akkers ontwikkeld.
4. De Arabische tijd heeft nauwelijks blijvende sporen nagelaten. Zo zijn de plaatsnamen van Joodse, Griekse of Romeinse oorsprong en is van een eigen Arabische cultuur of weerslag in bijvoorbeeld de architectuur is geen sprake.
5. Voortgekomen uit de koloniale tijd, in defensieve oorlog tot stand gekomen. Het eerste geldt voor veel landen, het tweede niet, veel andere landen zijn via offensieve oorlogen tot stand gekomen.
6. Vrije toegang voor andere religies tot hun heilige plaatsen. Dit was tijdens Moslim-dominantie niet altijd mogelijk.
7. Zelf aangekocht. De Joden hebben vrijwel al het particulier grondbezit gekocht.

Geschiedenis van de afgelopen anderhalve eeuw in jaartallen

N.B. De vredesaanbiedingen die Israel heeft aangeboden dan wel heeft onderschreven zijn onderstreept weergegeven.

Vanaf 1870 De terugkeer. De Joden begonnen uit de verstrooiing terug te keren naar het land van hun voorvaderen, het historische thuisland van de Joden.

In tegenstelling tot koloniale bewegingen – zoals in de Verenigde Staten en Australie – worden de lokale bewoners niet verdreven, maar wordt het land waar men gaat wonen gekocht.

De economische activiteit (werkgelegenheid!) en de medische zorg die de Joden introduceren trekt Arabieren aan uit andere delen van het Ottomaanse Rijk, zoals uit het huidige Egypte, Turkije en Bosnie.

De vestiging van 40 Joodse families in het nieuwe dorp Rishon L'Tzion in 1882 bijvoorbeeld, trekt 400 Arabische families aan.

1897 De terugkeer kreeg door toedoen van de Joodse journalist Theodor Herzl meer gestalte en de zionistische beweging ontstond. In 1897 organiseerde hij het eerste zionistencongres in Bazel. Wereldwijd wordt geld ingezameld om grond aan te kopen.

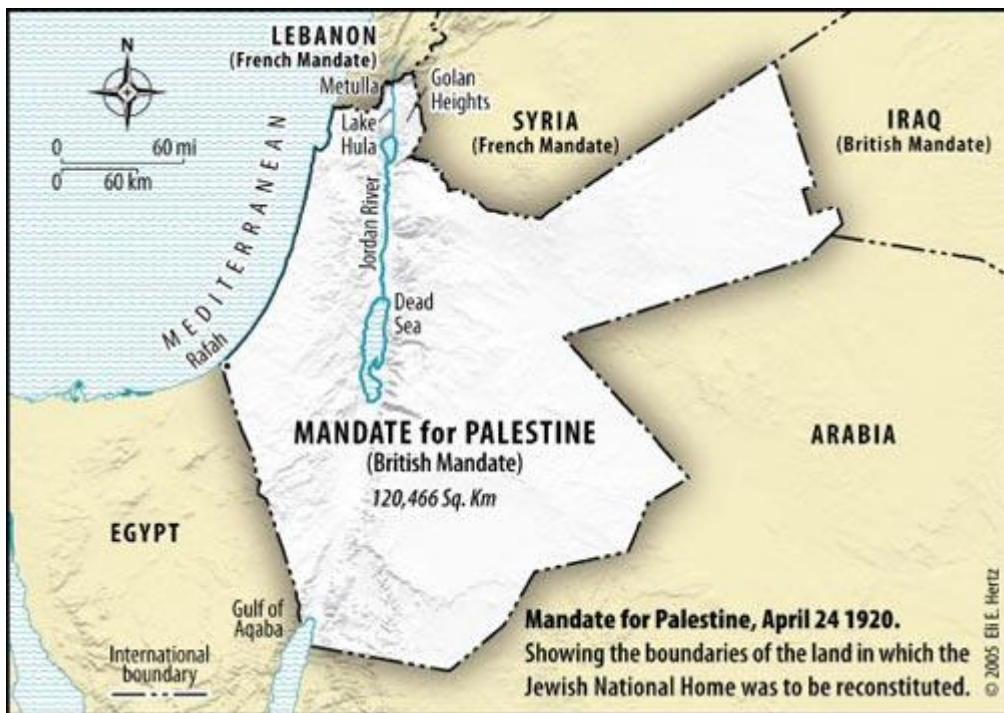
1915 De bevolking van West Palestina bestaat uit 83.000 Joden en ca. 590.000 moslim en christen Arabieren.

1917 [The Balfour declaratie](#). Het hele gebied van het huidige Israel en Jordanie werd door de Britse regering als thuisland aan het Joodse volk beloofd. De Engelse minister van Buitenlandse Zaken Arthur James Balfour, vaardigde op 2 november 1917 deze declaratie uit, als eerste staatsrechtelijke erkenning van Joods woonrecht in het toenmalige Palestina en het voormalige land Israel.

Het ging toen om het gebied West en Oost van de Jordaan, dat de Engelsen op Turkije veroverde in de eerste wereldoorlog en als mandaatgebied beheerde tot 1948. De Balfour Declaratie was het resultaat van lange onderhandelingen tussen de Engelse regering en zionistische leiders.

Uitgaande van het zelfbeschikkingsrecht voor het Joodse volk was het volkomen logisch, zoals ook Winston Churchill destijds schreef: "Het is overduidelijk terecht dat de verspreide Joden een eigen thuis krijgen, en waar anders dan in Palestina waar zij al 3.000 jaar sterk mee verbonden zijn? Het is goed voor de wereld, goed voor de Joden, en het is ook goed voor de Arabieren; zij kunnen delen in de voordelen en de vooruitgang door het zionisme".

1919 [Faisal-Weizmann Overeenkomst](#). Er wordt een akkoord gesloten tussen de leider van de Arabieren Faisal (de emir van Saoedi-Arabie) en de Joodse leider Weizman. Daarin wordt de Joodse staat Palestina door de emir erkend en steun toegezegd.

1920 - Originele grondgebied toegewezen aan het Joodse Nationaal Tehuis
<http://likud.nl/2011/10/de-geschiedenis-van-israel/1920mandate-2/>

1922 Trans-Jordanie. In 1922 werd de Balfour-Declaratie door de Volkenbond in het [Engelse Mandaat over Palestina](#) opgenomen. Zo werd Palestina dus formeel door de wereldgemeenschap juridisch aan een toekomstige Joodse staat toegewezen: "op basis van de historische connectie van het Joodse volk". Dit is nooit herroepen is en dus nog steeds geldig. De Volkerenbond bestaat weliswaar niet meer, maar Artikel 80 van het handvest van de Verenigde Naties bleven de toen bestaande mandaten van de Volkerenbond rechtsgeldig.

Dit recht van het Joodse volk op een staat in wat nu Israel, Jordanie, de Golan hoogvlakte en de omstreken gebieden zijn, is dus internationaal vastgelegd lang voor de Tweede Wereldoorlog.

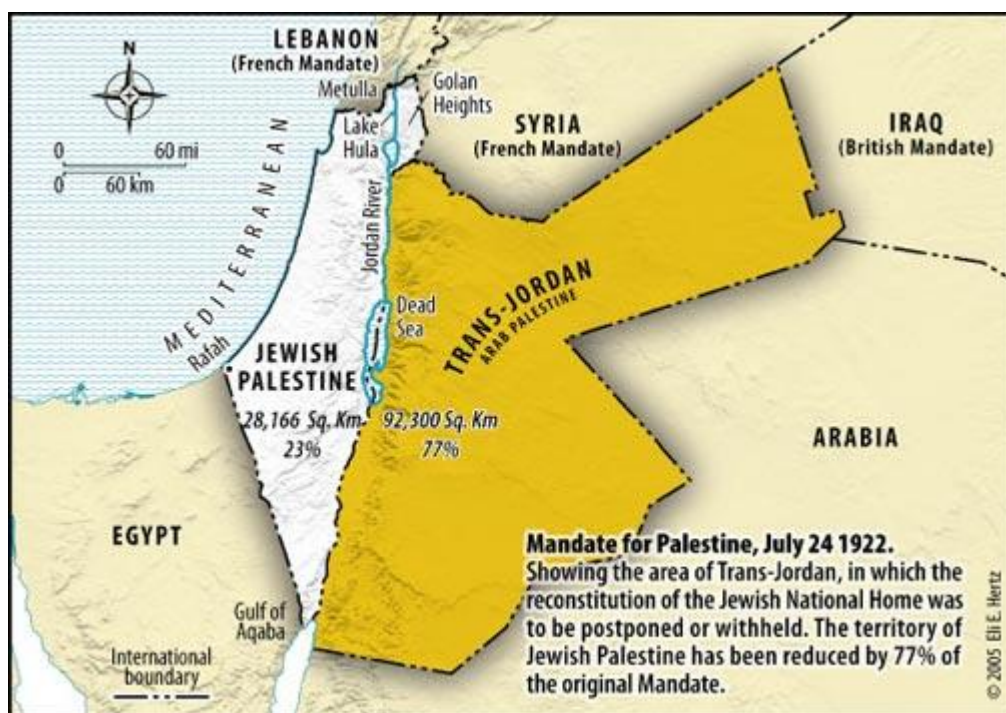
Dit overigens met instemming van de Arabische landen, die kregen hun eigen landen uit de resten van het Ottomaanse Rijk.

In het Mandaat wordt erkend dat (nog) niet het gehele Joodse volk er woont, vandaar dat artikel 6 van het Mandaat stelt dat Joodse immigratie moet worden bevorderd.

De Engelse regering week echter af van de opdracht – door toedoen van de staatssecretaris voor Koloniale Zaken Winston Churchill – en bracht een statement uit dat de Balfour-Declaratie niet van toepassing was op het gebied aan de Oostoever van de Jordaan. Het Oostelijk deel werd door de Engelse regering aan de Arabieren toebedeeld en werd Trans-Jordanie genoemd (80% van het mandaatgebied!). Churchill deed dit om tegemoet te komen aan de Arabieren.

Het statement zei vervolgens dat de emigratie van Joden naar Palestina in overeenstemming moest zijn met het economisch absorptievermogen van (West) Palestina. Door de willekeurige houding van de Engelse regeringen en de instroom van Arabieren in (West) Palestina liet het absorptievermogen steeds minder Joden toe.

De Hope Simpson Commissie meldde in 1930 dat door het oogluikend toestaan van de Britse regering van illegale en ongecontroleerde Arabische immigratie vanuit Egypte, Trans-Jordanie en Syrië, die ongehinderd kon doorgaan, men minder Joodse immigranten kon opnemen dan eerst gepland was. De economische ontwikkeling in het gebied door de Joodse immigratie trok namelijk ook veel Arabieren aan. In 1922 bestond de bevolking van (West) Palestina uit ca. 84.000 Joden en 643.000 moslim en christen Arabieren.

1922 - Uiteindelijk grondgebied toegewezen aan het Joodse Nationaal Tehuis
<http://likud.nl/2011/10/de-geschiedenis-van-israel/1922mandate/>

1923 Engeland splitst de Golan hoogvlakte af van het mandaat en geeft het aan Syrië.

1929 Vanaf dit jaar neemt het Arabisch geweld tegen de Joodse inwoners snel toe, onder invloed van een mix van het zich ontwikkelende nazisme en Arabisch nationalisme. Dit stond onder de leiding van de mufti (hoogste Islamitische geestelijke) van Jeruzalem Al-Husseini. Hij was sterk anti-Joods, hij was aanhanger van de Moslim Broederschap – waaruit Hamas zou voortkomen. In de Tweede Wereldoorlog zou hij een nazi-oorlogsmisdadiger worden. Zie ook: [de nazi connectie wortels van de Palestijnen](#).

Een dieptepunt is de aanval op de Joodse inwoners van Hebron in 1929, waarbij er 59 gedood worden en de rest wordt verdreven. Zo komt een eind aan 3.000 jaar Joodse aanwezigheid in de stad waar de aartsvaders en aartsmoeders begraven liggen.

1933 Ongelijke strijd. De strijd om het land Westelijk van de Jordaan bleef. Na de opkomst van het nazisme in 1933 nam de emigratie van Joden naar toenmalig Palestina sterk toe.

De Peel Commissie concludeerde dat de Joden zelf het absorptievermogen van het land hadden vergroot, door de economische ontwikkeling die dat gaf. Later beperkte de Engelse regering – onder Arabische druk, in strijd met hun opdracht zoals vastgelegd in het Mandaat – echter de toegang

voor Joden tot het mandaatgebied. Tijdens en na de Holocaust in Europa was de weigering van de Engelsen Joodse vluchtelingen binnen te laten een verschrikking. Als dieptepunt geldt het terugsturen van overlevenden van een concentratiekamp naar Duitsland. Veel Joden die aan de kust van de Middellandse Zee opgepakt werden door de Britten werden naar Cyprus verscheept. Aan de andere kant konden Arabieren zonder enige restrictie de Jordaan over steken.

De Britse gouverneur in de Sinai Woestijn (1922-1936) meldde dat de illegale emigratie van Arabieren naar Palestina niet alleen plaatsvond vanuit de Sinai Woestijn, maar ook vanuit Trans-Jordanie en Syrie. (Palestine Royal Report, pagina 291)

Dat de economische ontwikkeling door de Joodse immigratie – en de goede voorzieningen die de Joden meebrachten, zoals op medisch gebied – ook een grote Arabische immigratie aantrok blijkt keihard uit de cijfers in het Peel rapport. Gemengde Joods/Arabische steden bloeiden. Tussen de volkstellingen van 1922 en 1931 groeide de Arabische bevolking van Jeruzalem met 37%, van Jaffa met 62% en van Haifa zelfs met 86% ! Steden met vrijwel alleen Arabische inwoners bleven ongeveer gelijk (Hebron en Nabloes plus 7%) of krompen zelfs (Gaza min 2%).

1937 Het eerste aanbod. Verdelingsplan Peel Commissie. In 1937 werd de Engelse Peel Commissie in het leven geroepen om een verdeelplan op te stellen. Deze commissie, onder leiding van Lord Peel, presenteerde een verdeling van een kleine Joodse staat en een grotere Arabische staat in Westelijk Palestina. Het plan hield voor de Joodse bewoners van het land een soort vrijstaat in van Galilea, de kuststrook en een door de Engelsen gecontroleerde corridor van Tel Aviv naar Jeruzalem.

De Peel Commissie concludeerde in 1937 dat de enige logische oplossing van de tegenstrijdige aspiraties van de Joden en Arabieren, de verdeling van Palestina in twee aparte staten was. De Joden waren bereid te onderhandelen over de grenzen, maar de Arabieren wezen het plan af. De Arabieren hadden daarvoor twee argumenten:

1. Het was onzinnig om een aparte staat Palestina te creëren. Het gebied was eeuwenlang deel geweest van één Arabische natie die vanuit Damascus bestuurd werd. Het zou dus weer aan Syrie moeten worden toegevoegd, als Zuid-Syrie. Kortom, Palestina bestond niet, het was een verzinsel van de zionisten.
2. Het was vanuit de Islamitische leer onmogelijk om ook maar een centimeter gebied als Joods te erkennen.

De Peel Commissie rapporteerde trouwens dat Arabische klachten over Joods landbezit nergens op berusten: “veel van het land waar nu sinaasappelboomgaarden staan, waren zandduinen of moeras toen het het werd aangekocht. Er is geen bewijs dat de toenmalige eigenaren over de benodigde kennis of middelen beschikten om het land zelf te ontwikkelen”.

Ook concludeerde de Peel commissie dat de Joden een enorme impuls geven aan de Palestijnse maatschappij: “Elk jaar wordt het contrast groter tussen de moderne en goed georganiseerde Joodse gemeenschap en de ouderwetse Arabische wereld. Dit blijkt overal, wellicht het meest op cultureel gebied”.

1937 Arabische opstand tegen Britten en Joden, die duurt tot 1939. Er ontstaat daardoor nu echt een verwijdering tussen de Arabische en de Joodse inwoners van Palestina. Omdat de Joden zich verdedigen richten de Arabische terroristen hun geweld steeds meer tegen gematigde Palestijnen, voorstanders van een vreedzame oplossing. Arabische terroristen doodden in 1938 bijvoorbeeld 279 Joden en ruim 2.000 gematigde Palestijnen.

De opstand wordt gefinancierd en bewapend door nazi-Duitsland.

1941 Wegens zijn vergaande collaboratie met de nazi's vlucht de grootmoefti naar Berlijn. In 1943 wordt hij rongeleid in Auschwitz en vertelt Himmler hem dat er al ongeveer 3 miljoen doden vermoord zijn. De grootmoefti is uiterst trots dat hij als 1 van de weinigen dit geheim krijgt toevertrouwd. Vanuit Berlijn werft hij 25.000 moslims voor de SS en maakt Arabische radio-uitzendingen waarin hij oproept de Engelsen te bestrijden en de Joden te doden. Hij wordt daarvoor na de oorlog als oorlogsmisdadiger aangemerkt door het Neurenberg tribunaal, maar weet te vluchten.

1945 Strijdgroepen – van wat later de Likoed zou worden – proberen met aanslagen de Engelsen te bewegen om hun belofte voor een Joodse Staat in te lossen. Doelwitten zijn echter uitsluitend militaire objecten (hoofdkwartieren, gevangenissen, vliegvelden) en ook daarbij is het uitgangspunt zo min mogelijk slachtoffers te maken. De socialistische beweging wijst dit eerst af, maar doet later alsnog mee. De Engelsen weten geen raad meer met Palestina en vragen de VN om een besluit.

1947 Het Tweede aanbod: [Het Verdelingsplan van de VN, resolutie 181 in 1947](#). Een commissie stelde een nieuwe verdeling voor dat werd aangenomen door de Algemene Vergadering van de VN. Het stuitte op verzet van Arabische zijde omdat zij vonden dat ze niet beloond werden naar hun meerderheid aan inwoners.

De Joden hadden echter geen kans gehad tot de meerderheid uit te groeien omdat Arabieren van alle kanten vrij het land binnen konden komen terwijl Joden mondjesmaat werden toegelaten.

Een probleem in het plan was Jeruzalem. Meer dan 100.000 Joden kwamen geïsoleerd te zitten midden in Arabisch land. De inwoners van het Joodse deel waren 600.000 Joden en 350.000 Arabieren. In het Arabische deel woonden ca. 850.000 Arabieren.

Naar Britse statistieken had 70% van het land in het Joodse deel geen eigenaar. Na het vertrek van de Britten werd de staat Israël eigenaar. 9% van het land in het Joodse deel had Joodse eigenaren en 3% had Arabische eigenaren die de Israëlische nationaliteit aannamen. 18% van het land in het Joodse deel behoorde aan Arabische eigenaren die het Joodse deel verlieten vanwege de Arabisch invasie. (The Government of Palestine pag. 257).

Verschillende landen en commissies bogen zich over het probleem. De Joden accepteerden het Verdelingsplan maar de Arabieren wezen het af. In 1947 bestaat de bevolking van West Palestina uit 600.000 Joden en 1.200.000 moslims en christenen.

De Arabieren proberen het VN besluit af te wenden door met geweld te dreigen, zo zegt de Egyptische afgevaardigde op 24 november: *“De Verenigde Naties mogen niet uit het oog verliezen dat de voorgestelde oplossing de een miljoen Joden in de islamitische landen in gevaar brengt. Als de Verenigde Naties besluit om Palestina te verdelen, is het verantwoordelijk voor de mogelijke ongeregeldeheden en voor de afslachting van vele joden. Want als een joodse staat wordt opgericht, kan niemand rellen voorkomen. Het zou kunnen leiden tot een oorlog tussen de twee rassen”*.

De oprichting van de staat Israël moet met geweld voorkomen worden. (Krantenartikel uit de London Times, 8 mei 1948).

<http://likud.nl/2011/10/de-geschiedenis-van-israel/zionistdanger-2/>

Overigens ontkennen Arabische woordvoerders dan nog dat er zoiets als een Palestijnse entiteit zou bestaan, er kan slechts gesproken worden over “Zuid-Syrie”.

1948 Direct na het aannemen van de VN resolutie in november 1947 neemt het aantal Arabische aanslagen op Joden sterk toe.

Op 16 februari 1948 rapporteert de ‘Commissie voor Palestina’ aan de Veiligheidsraad: “Krachtige Arabische groepen, zowel binnen als buiten Palestina, gaan in tegen de resolutie van de Algemene Vergadering en proberen welbewust met geweld de voorgestelde oplossing te blokkeren”.

De Joden weigeren zich te laten provoceren en beperken zich tot zelfverdediging. Eind maart 1948 verbaasd zelfs de Arabische bevelhebber Safwat zich er over dat: “de Joden hebben geen Arabisch dorp aangevallen, tenzij zij zelf daarvandaan werden aangevallen”.

1948 [Oprichting van de Staat Israel](#). Na het vertrek van de Engelsen uit hun mandaatgebied roept David Ben Gurion op 14 mei 1948 de Staat Israel uit. De oprichting geschiedt op basis van het VN Verdelingsplan. Een meerderheid van staten waaronder de VS en de Sovjet-Unie erkenden de staat Israel en beschuldigden de Arabieren voor hun agressie.

1948 Onafhankelijkheid Oorlog. Op de dag na de oprichting van de Staat Israel vallen op 15 mei zes Arabische landen Israel aan: Egypte, Jordanie, Syrië, Libanon, Saoedi-Arabie en Irak.

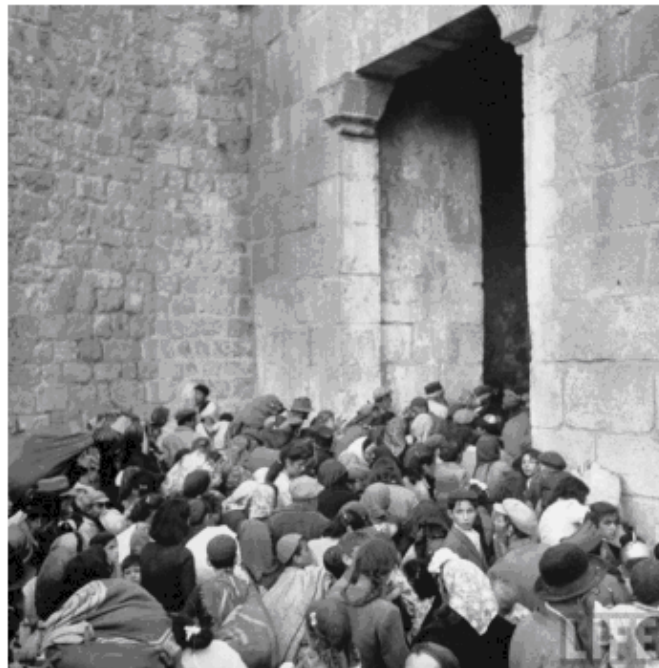
Generaal Azzam Pasha van de Arabische Liga verklaart: “Dit wordt een oorlog van uitroeiing, een enorm bloedbad waarover gesproken zal worden als dat van de Mongolen en de Kruistochten”.

De mufti van Jeruzalem valt hem bij: “Ik verklaar een heilige oorlog, mijn Moslim broeders! Vermoord de Joden! Vermoord ze allemaal!”

Jordanie annexeert de mandaatgebieden Samaria en Judea en noemde het voortaan ‘Westbank’. Het zijn sindsdien betwiste gebieden.

Ook het Oostelijk stadsdeel van Jeruzalem werd door de Jordaniërs ingenomen. Veel Joodse inwoners van de Joodse wijk in de Oude Stad kwamen om het leven en hun hele wijk werd verwoest. Er worden 57 synagogen verwoest en de hele wereld zweeg, ook toen er veel Joodse graven van de Olijfberg werden verwoest en de grafstenen werden gebruikt voor urinoirs in de Oude Stad.

Tijdens deze onafhankelijkheidsoorlog, die Israel wonderbaarlijk won met weinig militaire middelen, kwam 1% van de Israelische bevolking om.

Joden worden door het Jordaanse leger verdreven uit Oost-Jeruzalem (de Zionspoort in de muur van de Oude Stad van Jeruzalem, 1948)

1948 [Het derde aanbod](#). Na de Onafhankelijkheidsoorlog bood Israel vredesonderhandelingen aan en een verdeelplan voor het land. Reactie: afgewezen.

Gedurende de zomer van 1948 zond de VN Count Folke Bernadotte naar het Midden-Oosten om een bestand tot stand te brengen en onderhandelingen te starten. Zijn plan hield in dat Israel de Negev en Jeruzalem zou opgeven voor Trans-Jordanie en daar voor in de plaats westelijk Galilea te krijgen. Beide zijden wezen het af.

Bernadotte schreef in zijn dagboek: “Ik vindt bij de Palestijnse Arabieren nauwelijks een ontwikkeld Palestijns nationalisme. De eis voor een onafhankelijk Arabische Staat in Palestina wordt nauwelijks gehoord en het schijnt mij toe dat onder de huidige omstandigheden de Palestijnse Arabieren tevreden zouden zijn met het Trans-Jordaanse burgerschap. (bron: Folke Bernadotte, To Jerusalem, London 1951, pag. 113)

1948 Vluchtelingenprobleem. Door berichten in de Arabische media over wreedheden van de Joden vluchtten 600.000 Arabieren. Zeventig procent van deze Arabische vluchtelingen heeft nog nooit een Israelische soldaat gezien.

De reden van de vlucht waren oproepen van de Arabische leiders, zoals de Iraakse premier Nuri Said: “We zullen het land verpletteren met onze kanonnen en alle mogelijke schuilplaatsen van de Joden vernietigen. De Arabieren moeten hun vrouwen en kinderen daarom naar veilige gebieden brengen tot na de gevechten”.

In slechts een dorp – Lydda – werden de Arabieren door Israelische soldaten verdreven (boek ‘Palestine betrayed’ uit 2010), alle andere Arabische vluchtelingen deden dat uit eigen beweging.

De Joden probeerden juist de Arabieren te bewegen om te blijven. De Britse politiecommandant van Haifa schreef in zijn rapport: “De Joden doen er alles aan om de Arabische bevolking te overtuigen om te blijven”.

Zie ook: [1948, het ware verhaal](#) en [De twee soorten vluchtelingen van de VN: Palestijnse en gewone](#).

Joodse vluchtelingen uit de Westbank als gevolg van de Jordaanse etnische zuiveringen in 1948.

Na de oorlog zagen ongeveer 900.000 Joodse vluchtelingen kans, die verschrikkelijke vervolgingen overleefd hadden, uit de Arabische landen te vluchten naar Israel. De Joodse vluchtelingen zijn volledig geïntegreerd in de Israelische samenleving. Daarnaast vluchtten 300.000 Joden naar andere landen als Israel. Zie: [de Joodse vluchtelingen uit Arabische landen](#).

De aantallen Arabische vluchtelingen verschillen nogal bij diverse waarnemers. Eind mei schatte de Syrische afgevaardigde van de VN, Faris el Khouri, het aantal op 250.000. Count Bernadotte, de afgevaardigde van de VN in het Midden-Oosten, schatte het aantal Arabische vluchtelingen op 360.000 (VN Document A/1648).

Sir Rafael Cilento, directeur van de UNDRO, meldde in december 1948 dat hij 750.000 monden moest voeden terwijl er nooit meer dan 400.000 vluchtelingen konden zijn. Het was bekend dat Arabieren naar de vluchtelingenkampen gingen voor gratis eten en drinken. In september 1949 was het aantal inmiddels opgelopen tot ca. 1.000.000, volgens W. de St. Aubin, directeur van UN Field Operations. Overigens ging ongeveer tweederde van het ene deel van het land naar een ander deel en is daarmee formeel geen vluchteling.

De meeste van de oorspronkelijke Palestijnse vluchtelingen uit 1948 zijn nu – 60 jaar na dato – uiteraard overleden.

Om politieke redenen heeft de VN echter besloten dat kinderen waarvan een van de ouders een Palestijnse vluchteling is ook ‘vluchteling’ zijn en zo veel mogelijk in vluchtelingenkampen moeten blijven wonen (gefinancierd door de Verenigde Naties). Deze onzinnige regel is alleen geldig voor Palestijnen. Het gevolg is dat het aantal Palestijnse ‘vluchtelingen’ blijft toenemen, inmiddels miljoenen.

In de oorspronkelijke resolutie over de vluchtelingen wordt trouwens niet over nakomelingen gesproken.

In die (overigens niet-bindende) resolutie 194 staat dat vluchtelingen (zowel Arabische als Joodse) “die in vrede met hun burens willen leven” zouden moeten terug keren. De Arabische landen stemmen overigens tegen omdat de resolutie impliciet Israël erkent.

Israël in de Arabisch-Islamitische wereld

1949 Wapenstilstand. Aangezien de Arabische buurstaten niet tot vredesonderhandelingen bereid zijn, sluit Israël noodgedwongen wapenstilstandsverdragen met ze. De wapenstilstandslijnen worden de facto grenzen, hoewel alle partijen zich uitdrukkelijk niet aan deze grenzen willen binden. Ofschoon deze ‘grenzen’ dus uit 1949 stammen, worden ze misleidend ‘de grenzen van 1967’ genoemd. Zo lijkt het of ze van recenter datum zijn en of het internationaal erkende grenzen zijn, in plaats van slechts wapenstilstandslijnen.

Israël beslaat met deze grenzen 18% van het oppervlak van het voormalige mandaatgebied Palestina.

1949 Het vierde aanbod: Israël dringt er op aan dat de Palestijnen op de Westbank en in Gaza zelfbeschikkingsrecht krijgen en een eigen staat, zoals voorzien in het VN delingsplan van 1947. Jordanië en Egypte gaan er niet op in en houden de in 1948 veroverde gebieden bezet.

1956 Suez Crisis. Door de oorlogsdreiging van de Egyptische president Nasser en de blokkade die hij instelde voor scheepvaart van en naar Israël in het Suez kanaal, viel Israël op 29 oktober de Sinai woestijn binnen. Israël, gesteund door Frankrijk en Groot-Brittannië veroverde het hele gebied, inclusief de Gaza-strook.

Nasser sprak eerder in 1956 over Egyptische helden (fedayeen), zonen van Farao die het land Palestina zullen reinigen. De fedayeen was een verzamelnaam van kleine groepjes terroristen. Naast de blokkade van het Suezkanaal waren de aanvallen van de fedayeen een belangrijke reden voor Israëls aanval op Egypte. De Israëlische ambassadeur voor de VN, Abba Eban, sprak over de fedayeen op 30 oktober 1956 voor de veiligheidsraad: “vanaf 1950 telde Israël 1339 grensgevechten met gewapende Egyptenaren, 435 invallen van fedayeen in Israël, 172 gevallen van sabotage van de fedayeen in Israël. Als gevolg van deze acties stierven 1001 Israeli’s en werden er 364 gewond”.

Onder grote druk van de VS, die niet in de aanval op Egypte was gekend, trok Israël zich terug uit alle veroverde gebieden. De oorlog beëindigde de activiteiten van de fedayeen, totdat ze zich later verenigden in de Palestine Liberation Organisation (PLO).

Vijfde aanbod. Ook na deze oorlog bood Israël weer aan om over vrede te onderhandelen. Het werd algemeen afgewezen.

1956 Oprichting van Fatah, de belangrijkste Palestijnse terreurorganisatie, door Yasser Arafat, leerling van de grootmoefiti.

1964 Oprichting van de PLO. In 1964 wordt op de Olijfberg in Oost-Jeruzalem door Yasser Arafat de PLO opgericht, een samenwerkingsverband van voorheen verschillende Palestijnse terreurorganisaties. Fatah is het belangrijkste lid. PLO staat voor Palestine Liberation Organisation. Terwijl de betwiste gebieden ‘Westbank’ en de Gaza-strook nog (illegaal) in handen zijn van Jordanie en Egypte, spreekt Arafat van de bevrijding van Palestina. Daar bedoelde hij mee de vernietiging van de fragiele staat Israel door geweld en terreur.

Zie het [Handvest van de PLO](#), (dat ondanks vele beloften nooit herroepen is): “Palestina met de grenzen die het had gedurende het Britse Mandaat is een ondeelbare territoriale eenheid. ... Gewapende strijd is de enige manier om Palestina te bevrijden. ... Het Verdelingsplan is illegaal. ... Claims van historische of religieuze banden van Joden zijn niet in lijn met historische feiten. ... Alle oplossingen die niet de totale bevrijding van Palestina inhouden worden verworpen”.

Dit wordt in 1974 bevestigd in het PLO plan voor een eventuele “[Gefaseerde bevrijding van Palestina](#)”.

Spoedig zou de wereld horen van bomaanslagen en vliegtuigkapingen. Dieptepunten waren de moord van 11 Israelische atleten tijdens de Olympische Spelen van Munchen in 1972 en de aanslag op een school in Noord-Israel in 1974 met 26 dodelijke slachtoffers, meest kleine kinderen.

Tevens is dit de introductie van het verschijnsel ‘Palestijnen’. Tot dan toe was de gangbare aanduiding ‘Arabische vluchtelingen’. Het begrip Palestijnen als aanduiding voor een groep Arabieren bestond tot dan toe niet. Tot 1948 werden met ‘Palestijnen’ integendeel de Joodse inwoners aangeduid. Zo heette destijds de belangrijkste Joodse krant de ‘Palestine Post’ (tegenwoordig Jerusalem Post). Zo blijkt kamerlid Boetes de aanduiding ‘Palestijnen’ het eerst gebruikt te hebben in de Tweede Kamer, op 11 juni 1968.

Vanaf 1965 De Arabische oorlogszuchtige taal neemt sterk toe, een aan aantal voorbeelden:

“We zullen niet Palestina binnen gaan met de bodem bedekt met zand, maar met de bodem verzaaid van bloed”. (president van Egypte Nasser, 8 maart 1965)

“Ons doel is het volledige herstel van de rechten van het Palestijnse volk. Met andere woorden, we streven naar de vernietiging van de staat Israel. Het directe doel: perfectie van de Arabische militaire macht. De nationale doel: de vernietiging van Israel”. (president van Egypte Nasser, 18 november 1965)

1967 Zesdaagse Oorlog. Eerst sloot de Egyptische president Nasser de Straat van Tiran af voor Israelische scheepvaart (daarmee de belangrijke haven van Eilat blokkerend, een daad van oorlog) en stuurde de VN vredesmacht naar huis, daarmee zijn grens vrij makend om Israel te kunnen aanvallen.

De Syrische minister van Defensie, Hafez Assad, sprak over Israel te vernietigen. Vervolgens nam Israel in zes dagen de Golan hoogvlakte in, de betwiste gebieden en de Sinai woestijn.

De verovering van de Westbank gebeurde nadat Jordanie Israel had aangevallen, ondanks dringende beroepen van Israel om zich buiten de oorlog te houden.

Arabische uitspraken van vlak voor de oorlog:

- “Onze daad zal de wereld verbazen. Ze zullen zien dat de Arabieren klaar staan voor oorlog. ... Wij erkennen het bestaan van Israel niet. ... Het is al oorlog sinds 1948”. (president van Egypte Gamel Abdel Nasser, 28 mei 1967))
- “Wij willen een volledige bevrijdingsoorlog om de zionistische vijand te vernietigen”. (president van Syrie Nureddin al-Attasi, 22 mei 1967)
- “Als militair geloof ik dat de tijd is gekomen om de slag tot vernietiging in te gaan”. (Syrische minister van Defensie Hafez Assad, 20 mei 1967)

- “Het bestaan van Israël is een fout die gecorrigeerd moet worden. Ons doel is duidelijk: Israël van de kaart vegen. ... Broeders, laten wij elkaar ontmoeten in Tel Aviv en Haifa”. (president van Irak Abdel-Rahman Aref, 31 mei en 1 juni 1967)
- “Dit is een strijd voor het thuisland – het is wij of de Israeli's. De Joden van Palestina zullen moeten vertrekken. Overlevenden van de oorspronkelijke Joodse bevolking kunnen blijven, maar ik schat dat geen een het zal overleven”. (voorzitter van de PLO Ahmed Shukairy, 1 juni 1967)

Zoals hiervoor vermeld waren het al betwiste gebieden, omdat Gaza en de Westbank behoorden tot het mandaatgebied, dat door de Volkenbond al in 1922 als Joods nationaal tehuis was aangewezen.

En Jordanie, dat het van 1948 tot 1967 geannexeerd had, is zeker alle aanspraak op het gebied kwijtgeraakt, omdat het dit verloor in een zelf begonnen oorlog.

1967 Zesde aanbod. Israël bood onmiddellijk land aan in ruil voor vrede. Op 1 september besluit de Arabische Liga in Khartoum echter tot de drie beruchte nee's: Vrede met Israël: Nee! Onderhandelingen met Israël: Nee! Erkenning van Israël: Nee!

De Veiligheidsraad neemt de beroemde resolutie 242 aan, die nog steeds de basis vormt voor de vredesonderhandelingen: terugtrekking van Israël in ruil voor erkende en **veilige grenzen**.

1973 Jom Kippoer Oorlog. Op de heiligste dag in 1973, Jom Kippoer ofwel Grote Verzoendag, vallen Israëls vijanden van alle kanten Israël binnen. Op de Golan hoogvlakte staan 180 Israëlische tanks tegen een overmacht van 1.400 Syrische tanks. Bij het Suez Kanaal staan 500 Israëlische militairen tegen een overmacht van 80.000 Egyptische militairen. Israël wordt bijna onder de voet gelopen maar weet zich wonderbaarlijk te herstellen en wint de oorlog.

1973 Zevende aanbod. Na de Yom Kippoer oorlog, die begonnen was door de onverwachte aanval van de omringende landen op de meest heilige dag van het Joodse volk Jom Kippoer, bood Israël weer vrede aan: het antwoord was weer: nee!

1974 De PLO besluit tot het plan voor de gefaseerde vernietiging van Israël. Dit houdt in dat zelfs als er een Palestijnse staat komt de PLO niet zal stoppen met geweld tot 'heel Palestina' Arabisch zal zijn.

De wapenstilstandslijnen van 1949 (de zogenaamde ‘grenzen van 1967’) Niet erg veilig voor Israël

1978 [Camp David akkoorden](#). In 1978 wordt er een vredesakkoord gesloten tussen Israël en Egypte. President Anwar Sadat van Egypte en premier Menachem Begin van Israël ondertekenen het akkoord onder het toezicht van de Amerikaanse president Carter in Camp David. Israël ging akkoord met de volledige terugtrekking uit de Sinai woestijn in ruil voor normale betrekkingen tussen Egypte en Israël.

De Sinai woestijn maakte 80% deel uit van het hele gebied wat Israël toen in beheer had. Israël trok zich terug uit de Sinai woestijn en ontruimde twee nederzettingen. Er ontstonden betere betrekkingen met Egypte maar vanuit Westerse optiek verre van normaal.

Achtste aanbod. In de Camp David akkoorden wordt de mogelijkheid van autonomie voor de Palestijnen opgenomen. Hier komt niets van terecht, omdat Palestijnen die daar aan mee wilden werken door de PLO met de dood bedreigd werden.

1982 Sinds dat de PLO in 1970 met geweld uit Jordanië is verwijderd zit het in Libanon, van waaruit aanslagen op Israël worden georganiseerd. Israël valt daarom de PLO in Libanon aan. De top van de PLO vertrekt naar Tunis. De toenmalige Israëlische minister van defensie Sharon laat christelijke strijdgroepen controleren of alle PLO terroristen uit de kampen Shabra en Shatila vertrokken zijn. Helaas doden zij daarbij honderden burgers, uit wraak voor de vele wrede daden die de PLO tegen de christenen begaan had.

1985 Hezbollah stelt haar programma vast: “Onze strijd zal pas eindigen wanneer deze entiteit [Israël] is weggevaagd. Wij erkennen geen verdragen er mee, geen wapenstilstand en geen vredesakkoorden”.

1987 Eerste Intifada. Onder leiding van Yasser Arafat vanuit Tunis breekt in 1987 een door de PLO georganiseerde opstand uit, genaamd Intifada. Anders dan de heersende gedachte in die tijd, was hun doel niet in de eerste plaats Israëlische te doden door aanslagen.

Het eerste doel van de PLO was de Palestijnse bevolking in Judea en Samaria achter hun zaak te krijgen. Ze drongen in scholen om leerkrachten te bewerken. Angst was het devies. Op veel scholen werden sindsdien leerlingen opgehitst tegen Israël. Ook bediende de PLO zich van gemaskerde bendes die vermeende collaborateurs (mensen die zakelijke of andere contacten hadden met Israëlische) thuis opzochten, en hen voor de ogen van hun familieleden met bijlen en messen afslachten. De Jeruzalem Post maakte regelmatig melding van deze aanslagen op hun eigen mensen. Geleidelijk aan verschenen de bekende plaatjes op de journaals van stenengooiende Palestijnse jeugd. De normale contacten tussen Joden en Arabieren werden onder druk gezet en er werd haat gezaaid tegen Israël.

1988 Hamas stelt haar [Handvest](#) vast: “Het doel is om de vlag van Allah over elke centimeter van Palestina te hijsen. ... Vredesvoorstellen zijn strijdig met de uitgangspunten van Hamas. ... Er is geen oplossing voor het Palestijnse probleem anders dan Jihad. ... De Joden willen de wereld beheersen, er is nooit ergens een oorlog uitgebroken zonder hun vingerafdrukken erop. ... De moslims zullen zo moeten vechten en doden dat de tijd zal komen dat de bomen en stenen zullen roepen: er verschuilt zich een Jood achter mij, kom hem doden”.

1988 Abu Iyad, de tweede in commando na Arafat verklaart: “De oprichting van een Palestijnse staat in een deel van Palestina is slechts een tussenstap in de richting naar heel Palestina”.

Twee jaar later herhaalt hij dat de PLO: “Palestina zal bevrijden – centimeter na centimeter – vanaf de [Middellandse] zee tot aan de [Jordaan] rivier”.

1993 Negende aanbod, [Oslo akkoorden](#). In het begin van de jaren '90 wordt er in het geheim onderhandelingen gevoerd tussen linkse Israëlische politici en Palestijnse onderhandelaars. Door deze handelswijze en de vorming van een links kabinet van premier Rabin stond het volk voor een volgend feit: de onderhandelingen met aartsterrorist Arafat in Washington in 1993.

De wereld vond het allemaal prachtig en geloofde dat er nu echt iets zou veranderen. Arafat had in [een persoonlijke brief](#) toch bezworen dat de terreur tot het verleden zou behoren?

Maar gedurende 1993 vonden er meer aanslagen tegen Israëlische plaats dan ooit tevoren in Israël. Het fenomeen van de zelfmoordaanslag deed zijn intrede.

Moslim-fundamentalisten van Hamas en Islamitische Jihad vonden het idee van vrede met de Joden afzichtelijk en en starten dus met de aanslagen op bussen, restaurants, disco's enz.

In maart van het jaar 1993 sloot Rabin de betwiste gebieden af vanwege terreur waardoor van de ene op de andere dag veel Palestijnse werknemers niet meer naar hun werk konden. Israel begon de ene na de andere bepaling van Oslo uit te voeren. Het aantal bepalingen van Oslo dat Arafat uitvoerde was nul!

De inmiddels overleden PLO'er Hoeseini noemde de Oslo akkoorden het paard van Troje. In plaats van de Oslo bepaling terreur organisaties op te ruimen werd er aan een nog veel groter terreur netwerk gebouwd. Een leger van grote en kleine zelfmoordenaars.

Kijk eens naar de bepalingen, heel kort weergegeven, die de beide partijen overeen kwamen en de uitwerking ervan tot nu toe.

Israel beloofde:

- Erkenning van de PLO, genaamd Palestijnse Autoriteit,
- Opgeven van land, Gaza en Jericho eerst,
- Toestaan van Palestijnse politiemacht van 10.000,
- Geven van kleine wapens voor Palestijnse politie,
- Informeren van het Israelische publiek over vredesakkoord,
- Belofte van een Palestijnse staat in 5 jaar.

De Palestijnse Autoriteit beloofde:

- erkennen van het bestaansrecht van Israel.
- stoppen met terreur en starten van onderhandelingen.
- ontmantelen van de terreurorganisaties.
- weghalen van passages uit het PLO handvest inzake het vernietigen van Israel.
- beeindigen van alle geweld.
- uitsluitend partijen laten meedoen aan verkiezingen die Israel erkennen.
- de vreedzame oplossing communiceren naar de bevolking.

Israel maakte vijf van de zes beloften waar, de PA nul van de zeven. De PA deed zelfs het tegenovergestelde: het aanmoedigen en ondersteunen van terreur en het verheerlijken van geweld en martelaarsschap, zelfs bij jonge kinderen.

Arafat kon helaas de omslag van terrorist naar staatsman niet maken. Hij had een externe vijand nodig om zijn corrupte en van vriendjespolitiek doordrenkte regime staande te houden.

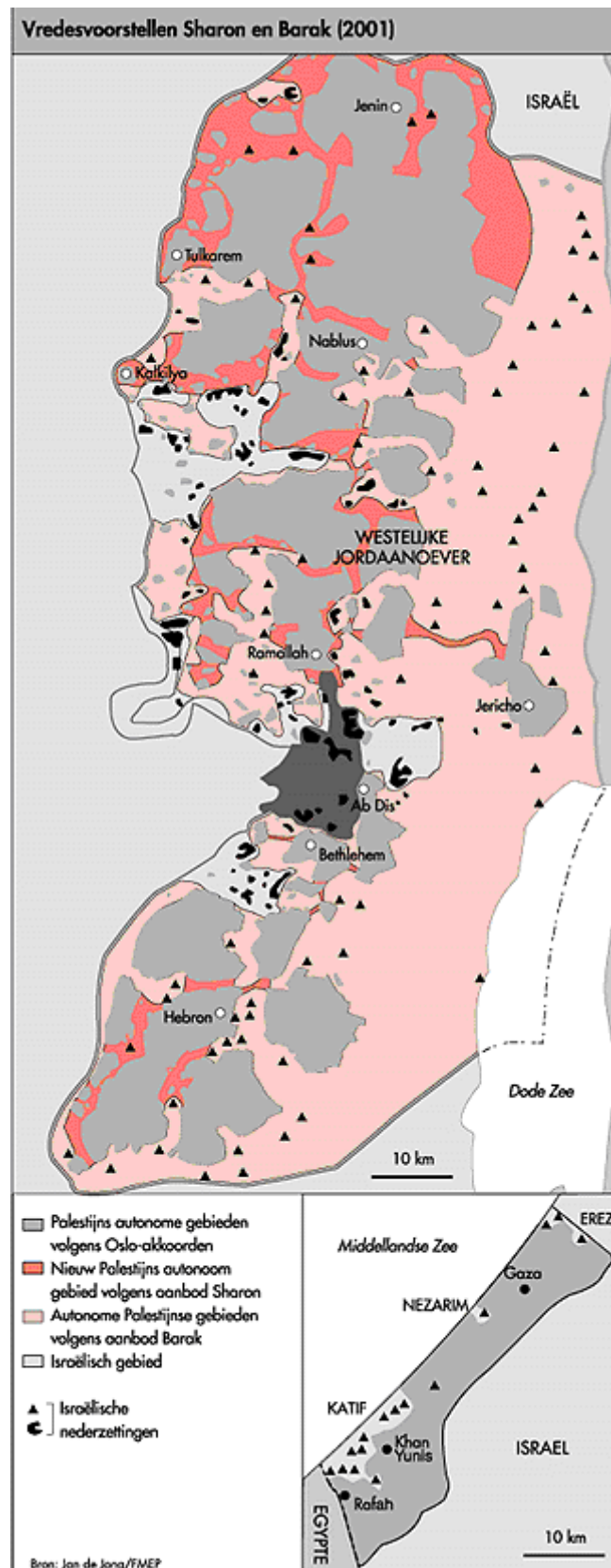
1994 Vrede met Jordanie. De betrekkingen worden genormaliseerd en de rivier de Jordaan blijft de grens, zoals vastgesteld in het Mandaat.

2000 Tiende aanbod, Ehud Barak. De Israelische premier Ehud Barak biedt Arafat geheel Gaza en 97% van de Westbank aan en Oost Jeruzalem (inclusief de Tempelberg) als hoofdstad om daar een Palestijnse staat te vestigen. De Palestijnen krijgen tevens 30 miljard dollar schadevergoeding voor de vluchtelingen. Arafat zegt nee. Op 25 juli worden de onderhandelingen afgesloten, de Amerikaanse president Clinton en Ehud Barak zijn verbijsterd over Arafat. Zie: [Clinton to Arafat: It's all your fault](#).

Prins Bandar was namens Saoedi-Arabie bij de onderhandelingen. Hij is er van overtuigd dat het een geweldig aanbod is, het beste dat de Palestijnen ooit kunnen verwachten. Hij waarschuwde Arafat: "Als je dit weigert, is het geen tragedie, dat is een misdaad".

Arafat koos voor de misdaad....

Na het mislukken van de onderhandelingen tussen Israel en de Palestijnse Autoriteit word de tweede Intifada voorbereid.

De vredesvoorstellen van Barak en Sharon, 2000 en 2001 (Alleen het witte en lichtgrijze gebied zou bij Israël blijven).

<http://likud.nl/wp-content/uploads-plikud01/2010/06/vredesvoorstel.bmp>

2000 Tweede Intifada. In de zomer van het jaar 2000 werden er overal in de betwiste gebieden en in de Gaza-strook jonge Palestijnen gerecrueteerd voor een nieuwe geweldspiraal tegen Israël. Arafat geeft het sein voor de aanval als Ariel Sharon als Knesset lid, na vooroverleg met de Israëlische autoriteiten en de Palestijnse Autoriteit, gaat kijken op het Tempelplein naar vernielingen door de Islamitische Waqf. Als gevolg van deze geweldsgolf komen honderden Israëlische en Palestijnse om.

2002 Israel start met de bouw van een veiligheidshek tegen terroristen. Het doet het aantal Israëlische terreurdoden drastisch dalen. Ook het aantal Arabische doden door Israëlisch geweld loopt hierdoor sterk terug. Het aantal Arabische doden door inter-Arabisch geweld gaat dit vanaf 2005 zelfs overtreffen.

Het veiligheidshek op de Westbank (kaart van The Economist),
bescherming van Israëlische bevolkingsconcentraties.

2003 Elfde aanbod: [Routekaart voor vrede](#). Deze wordt wel mede door de Palestijnen ondertekend, maar die geven direct daarop aan de belangrijkste bepaling (die zij ook al zonder resultaat hadden onderschreven in de Oslo-akkoorden) niet te zullen uitvoeren: het beeindigen van terreur en de ontmanteling van terroristische organisaties.

2005 [De eenzijdige terugtrekking van Israel uit de Gazastrook](#). De bouw van het veiligheidshek heeft het mogelijk gemaakt dat Israel zich behoorlijk tegen terroristen kan beschermen zonder fysieke aanwezigheid. Een groot probleem blijven de vele raketten die vrijwel dagelijks over het hek afgevuurd worden.

2005 Dit is het eerste jaar dat er meer Palestijnen omkomen door onderling Palestijns geweld dan door Israëlisch geweld. Het is een trend die zich nadien versterkt zal voortzetten.

Dat is niet verbazingwekkend. Sinds het einde van de Israëlische bezetting en het begin van Palestijnse autonomie ruim tien jaar geleden hebben de Palestijnen zich enorm bewapent. En is er een onafgebroken hersenspoeling geweest – door de Palestijnse media en het onderwijs – dat geweld en het sterven als martelaar het mooiste is wat er te bereiken is.

2006 Hamas wint de Palestijnse verkiezingen. Een aantal landen, waaronder Nederland en de [Verenigde Staten](#), hebben zich vergeefs verzet tegen het meedoen van Hamas aan de verkiezingen, want nergens anders ter wereld wordt toegestaan dat terroristische en/of racistische organisaties aan verkiezingen meedoen. In een waarachtige democratie horen die niet deel te nemen aan een regering, want dan regeert in werkelijkheid de geweerloop.

2006 In reactie op de Hamas-regering kondigen de donorlanden van de Palestijnen een financiële boycot af om Hamas onder druk te zetten haar standpunt te matigen. Hamas dient het geweld af te zweren, het bestaansrecht van Israel te erkennen en bestaande vredesafspraken na te komen. Uiteindelijk blijkt de financiële hulp over 2006 drie maal zo hoog te zijn als het voorgaande jaar.

2006 Hamas en Hezbollah vallen samen het Israel binnen ‘de grenzen van 1967’ aan, ondanks de Israëlische terugtrekkingen uit Libanon en Gaza. Zij maken daarmee duidelijk dat wat Israel ook

doet om vrede te bereiken, zij het vermoorden van Joden zullen voortzetten uit onvervalst antisemitisme.

Hezbollah aanvoerder Nasrallah zegt dat onomwonden: “Laat alle Joden maar naar Israël vertrekken, dan hoeven wij niet wereldwijd op ze te jagen”.

2007 Hamas valt Fatah aan in Gaza en neemt het bestuur daar over. Dat richt zich vervolgens volledig op het binnensmokkelen van wapens, het aanleggen van bunkers en het afschieten van raketten op Israël.

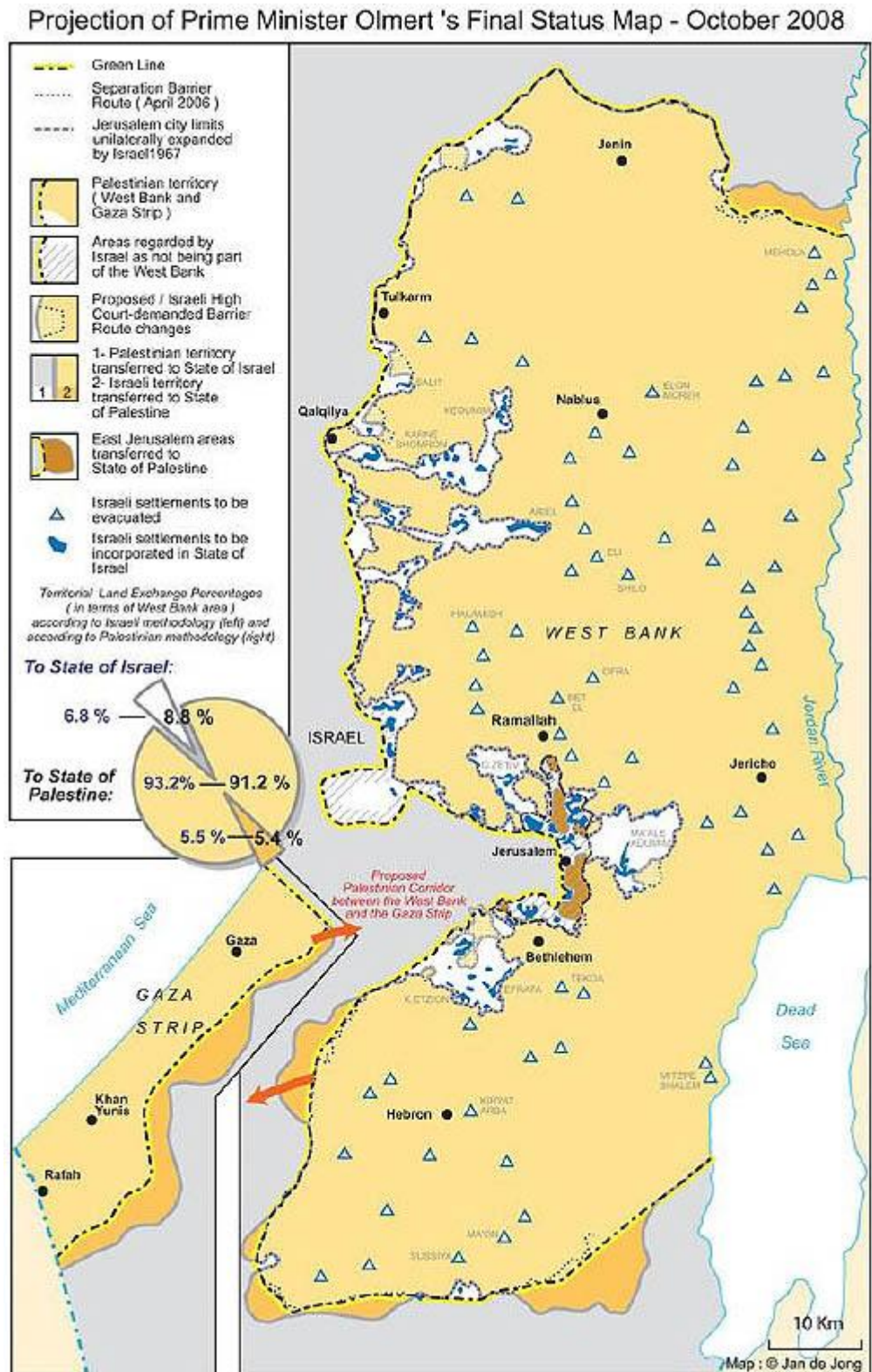
2008 Twaalfde aanbod: In geheime onderhandelingen biedt premier Olmert van Israël een Palestijnse staat aan, op basis van de wapenstilstandlijnen van 1949 (vaak de ‘grenzen van 1967’) genoemd, met enkele grenscorrecties. De Palestijnse president Abbas weigert.

2008 Hamas verklaart dat het Israël nooit zal erkennen. Er zal dus nooit vrede met Israël kunnen zijn, hoogstens een wapenstilstand.

December: Hamas zegt de wapenstilstand op en intensiveert de raketbeschietingen die al zeven jaar (!) aan de gang zijn. Israël reageert met een militair offensief. Hamas verschuilt zich daarbij bewust tussen

burgers, de oorlogsmisdaad van ‘het menselijk schild’ en is zo verantwoordelijk voor de burger-slachtoffers die vallen. Zie: Palestijnse menselijke schilden: “De dood is ons middel. Daarom gebruiken wij ouderen, vrouwen en kinderen als menselijk schild. Zij doen het fantastisch. Wij houden zo van de dood, zoals de Zionisten van leven houden”.

2009 De Fatah partij van president Abbas houdt haar zesde Algemene Congres: “De gewapende strijd zal pas stoppen als de Zionistische Entiteit is geelimineerd en Palestina is bevrijd”.

De kaart van het vredesvoorstel van Olmert

2009 Dertiende aanbod: Premier Netanjahoe verklaart zich bereid tot een tweestatenoplossing. Om de onderhandelingen vlot te trekken kondigt hij tevens een vrijwillige, tijdelijke bouwstop in de nederzettingen af (met uitzondering van de Joodse wijken van Jeruzalem).

2009-2012 De geschiedenis herhaalt zich wederom. Zowel Hamas als Fatah weigeren te onderhandelen over vrede. Hamas zegt: “de vernietiging van Israël is het onveranderlijke doel” en Abbas zegt: “we zullen een Joodse staat nooit accepteren”.